

Arrest

nr. 91 410 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. STESENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 november 2009 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou afkomstig zijn uit Mandhol, Poonch, Kashmir, Pakistan. U zou al verschillende jaren actief zijn voor de "JKSLF" (Jammu Kashmir Students Liberation Front); eerst als lid, later als leider. U zou geregeld deelgenomen hebben aan betogingen tegen de Pakistaanse autoriteiten. Tussen 2006 en 2009 had u geen specifieke functie meer daar u uw job als leraar uitoefende, maar u was nog steeds actief voor uw partij. In 2001 zou u wegens een betoging in een "FIR" (First Information Report) aangeklaagd zijn. Later zou de regering deze "FIR" ingetrokken hebben. In 2006 zou u gearresteerd zijn door de politie, maar door omstandigheden wist u te ontsnappen, waardoor uw naam niet verbonden was aan die arrestatie. In februari 2009 zou u wegens een protestactie aangeklaagd zijn in een "FIR" wegens activiteiten tegen de staat. U vreesde hiervoor levenslang te zullen krijgen. Deze aanklacht zou nog lopende zijn. Ook zou u in februari 2009 ontvoerd zijn door de "ISI (Inter Services Intelligence). Na 15 dagen marteling zou u wakker geworden zijn in een hospitaal. In juli 2009 zou u opnieuw van antistaatse activiteiten beschuldigd worden. Opnieuw werd een "FIR" opgesteld. Op 20 juli 2009 zou u opnieuw ontvoerd zijn door de "ISI", maar u wist te ontsnappen. Hierna zou u ondergedoken zijn tot u op 18 augustus 2009 Pakistan verlaten heeft. U zou met het vliegtuig tot Marokko gereisd zijn, waarna u per boot naar Spanje doorreisde. Op 4 november 2009 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas verwijst u naar volgende documenten: foto's, pamfletten, e-mails, kranten, partijbrieven, een medisch attest, attest van Jammu Kashmir Human Rights Organisation, een lidkaart van dezelfde organisatie, een brief van uw broer, een "FIR" uit 2001, twee "FIR"s uit 2009 en vertalingen, een studentenkaart, Cd's, academische papieren. Na uw gehoor stuurde u volgende documenten: een kopie van uw identiteitskaart, verschillende werkgetuigenissen, een schoolattest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U beweerde vervolgd te worden door de Pakistaanse autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten. U verwees naar twee "FIR"s (dd. 01/02/2009 en 19/07/2009) waarin u aangeklaagd zou worden wegens anti- staatse activiteiten. Deze aanklachten zouden nog steeds bestaan en u vreesde zelfs levenslang te kunnen krijgen (gehoorverslag CGVS p. 9). Deze twee "FIR"s werden ter authenticatie voorgelegd aan een vertrouwensadvocaat. Uit onderzoek van deze vertrouwensadvocaat blijkt dat beide documenten overduidelijk vals zijn. De informatie waarop het CGVS hiervoor baseert bevindt zich in het administratieve dossier. U probeerde dan ook bewust de Belgische asielinstanties te misleiden door deze documenten voor te leggen. Daar u met deze twee documenten uw vrees voor vervolging aan te tonen, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan deze door u ingeroepen vrees. Hoewel uit uw documenten en verklaringen blijkt dat u ooit banden had met de "JKSLF", blijkt duidelijk dat de Pakistaanse autoriteiten hier nooit enig probleem mee hadden. Uiteindelijk vormt de "JKSLF" geen verboden partij in Pakistan. Gezien het algemeen geldende rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit", kan er dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen, zoals bv. uw beweerde ontvoeringen door de "ISI". Wat betreft uw "FIR" van 2001 dient te worden opgemerkt dat indien er nog geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit, dan dient nog te worden vastgesteld dat deze aanklacht volgens u geen problemen meer geeft, daar ze werd ingetrokken (gehoorverslag CGVS p. 8). Ook de authenticiteit van uw andere documenten die uw vrees dienen te ondersteunen, zoals de kranten die handelen over u en de aanklachten tegen u, de brief van de ngo en het medisch attest, mag betwijfeld worden.

Wat betreft uw reisroute en identiteitsdocumenten legde u verschillende tegenstrijdige verklaringen af, die verder de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen benadrukken. Zo verklaarde u voor het CGVS nooit over een eigen paspoort beschikt te hebben en over het paspoort dat u tijdens uw reis naar Europa gebruikte, wist u enkel te zeggen dat het om een Pakistaans paspoort ging. Uw verklaring zoals die werd opgetekend door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) luidde echter volledig anders. Hier verklaarde u duidelijk over uw eigen nationale reispaspoort en identiteitskaart te beschikken, maar ze zouden nog in Pakistan liggen. Ook beweerde u met een Palestijns paspoort onder de naam Amjad Ali

gereisd te hebben (verklaring DVZ punt 3, 21, 33). Uw verklaring dat het Palestijnse paspoort eventueel een fonetische vergissing zou zijn, is mogelijks aanvaardbaar, maar u had geen duidelijke verklaring voor de andere tegenstrijdigheden (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Er kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het gaat hier voornamelijk om documenten die uw politieke profiel dienen te ondersteunen, zoals e-mails, attesten, lidkaarten, kranten, enz. Dit politieke profiel wordt hier echter niet tegengesproken. Uw bewering dat u juist omwille van dit politieke profiel vervolgd zou worden in Pakistan is echter ongeloofwaardig. Uw identiteitsdocumenten, schooldocumenten en arbeidsgetuygenissen kunnen aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept een “Eerste middel” in dat is “Afgelid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980”. Voorts wijst verzoeker in dit verband tevens op “de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)”; “artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens” en “artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

2.3. In zoverre uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker zich tevens beroept op een schending van het evenredigheidsbeginsel dient te worden vastgesteld dat een schending van het evenredigheidsbeginsel niet kan worden weerhouden, de beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen.

2.4. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoeker beperkt zich in het vermelden in het opschrift van “artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens” zonder dit nuttig toe te lichten. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij er door de autoriteiten werd geïsoleerd omwille van zijn politieke engagement voor het "*Jammu Kashmir Students Liberation Front*". Verzoeker werd in 2009 twee maal ontvoerd door de "*Inter Services Intelligence*" en gemarteld, doch kon ontsnappen en vluchtte.

3.3. De Raad ziet de relevantie niet in van verzoekers opmerkingen dat "*niet mag worden vergeten dat verzoeker zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden; Het vergeten van details is in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk; Dat verzoeker bovendien antwoordde op de vragen welke hem werden gesteld en telkenmale, wanneer hij uit eigen beweging diens verhaal wenste te doen, door de interviewer, werd onderbroken; Dat verzoeker om die reden dan ook diens relaas tijdens het tweede interview aanvulde, in zoverre dat er dan ook geen sprake is van het vergeten van belangrijke gebeurtenissen welke de geloofwaardigheid van diens asiel relaas ondermijnen*". Uit de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat verzoeker vergetelheden en/of hiaten in zijn verklaringen worden aangewreven. De Raad kan verzoeker evenmin volgen waar hij de commissaris-generaal verwijt dat deze "*zeer kort door de bocht gaat door de talrijke bewijsstukken zomaar naast zich neer te leggen*" en "*het dan ook niet kan opgaan dat de grote hoeveelheid aan onbetwiste stukken, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, doch welke het asielrelaas van verzoeker ondersteunen, zomaar worden genegeerd*", nu blijkt uit de bestreden beslissing dat alle door verzoeker neergelegde documenten werden onderzocht en in aanmerking genomen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

3.4. Verzoeker gaat klaarblijkelijk voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat, niettemin het niet voorliggen van originele identiteitsdocumenten met foto, verzoekers voorgehouden identiteit, professionele activiteiten en politiek profiel niet worden betwist. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ter adstructie hiervan tal van stukken neerlegde: een kopie van zijn identiteitskaart, een studentenkaart, een schoolattest, academische papieren, verschillende werkgetuigenissen, partijbrieven, een lidkaart van de "*Jammu Kashmir Human Rights Organisation*", foto's, pamfletten, e-mails, kranten en CD's en de bestreden beslissing stelt expliciet dat "*uit uw documenten en verklaringen blijkt dat u ooit banden had met de 'JKSLF'*". De commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan de problemen die verzoeker naar aanleiding hiervan ondervonden zou hebben met de autoriteiten en die hem ertoe zouden hebben aangezet om Pakistan te ontvluchten, met name dat hij twee maal werd ontvoerd door de "*Inter Services Intelligence*" en gemarteld en er tweemaal een FIR tegen hem werd opgesteld.

3.5. Verzoeker legde ter adstructie van zijn beweerde problemen met de autoriteiten in 2009 twee FIR's neer. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal de authenticiteit van deze stukken heeft laten onderzoeken door een expert, die concludeerde dat beide stukken klaarblijkelijk vervalst waren. Verzoeker voert aan "*Dat er zich bovendien ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de betrouwbaarheid van de bronnen van de Heer Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", doch licht niet toe waarom "*de algemeen gekende corruptie in Pakistan*" elk nuttig onderzoek kan verhinderen, te meer nu deze persoon wel geïdentificeerd werd ook al kan diens identiteit niet worden vrijgegeven "*omwille van redenen van confidentialiteit (veiligheidsredenen)*". Immers het betreft een vertrouwensadvocaat wiens deskundigheid en onafhankelijkheid kritisch geëvalueerd en bevestigd werden door de Belgische Ambassade te Islamabad. Het staat verzoeker vrij om zijn documenten nader toe te lichten en de bevindingen van de expert te weerleggen, wat niet gebeurt. Verzoeker wijst enkel op de corruptie van politie en het gerechtelijk systeem in Pakistan, doch licht niet toe hoe dit de geloofwaardigheid van de neergelegde FIR's kan herstellen of de conclusie kan weerleggen van de CGVS dat verzoeker op intentionele wijze heeft getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden. Dit haalt verzoekers algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuit.

3.6. De overige documenten die verzoeker ter adstructie van zijn beweerde problemen neerlegde zijn niet van aard dat zij het asielrelaas kunnen staven. De brieven van vertrouwelingen waarin zijn problemen bevestigd worden, maken geen officiële documenten uit en komen klaarblijkelijk voor als complaisancestukken, opgemaakt voor onderhavige procedure. De bewijswaarde van krantenartikels is bijzonder relatief aangezien van algemene bekendheid is dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling. De neergelegde krantenartikels waarin verzoeker met zijn naam wordt vermeld, zijn dan ook geen overtuigende stukken. Het medisch attest kan hoogstens aantonen dat verzoeker opgenomen werd in het ziekenhuis met ernstige verwondingen, doch kan de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep niet staven. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Tenslotte wat de andere neergelegde FIR van 2001 betreft, daargelaten de authenticiteit van dit stuk, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker verklaarde dat deze door de autoriteiten werd ingetrokken en dat, toen hem gevraagd werd of "*deze FIR heeft geen verdere juridische gevolgen voor u?*", antwoordde verzoeker "*Klopt is afgelopen*" (gehoorverslag CGVS, p.8). Aldus ontkent verzoeker zelf hiervoor te moeten vluchten.

3.7. Voorts dienen de documenten te worden geëvalueerd in het licht van alle elementen in het administratief dossier waaronder verzoekers verklaringen en de landeninformatie. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers asielmotieven evenmin geobjectiveerd kunnen worden. Immers, aangezien niet wordt aangetoond dat de Pakistaanse autoriteiten ooit problemen kenden met de JKSLF en dit geen verboden partij is, kan evenmin worden ingezien dat iemand met verzoekers profiel als een bedreiging zou worden beschouwd. Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd en blijft dan ook onverminderd overeind.

3.8. Dat verzoeker niet naar Europa vluchtte uit nood aan internationale bescherming blijkt tenslotte verder uit de ongeloofwaardigheid van zijn illegale reisweg. Uit het administratief dossier blijkt dat waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf zijn identiteitskaart en paspoort te hebben achtergelaten in Pakistan, hij op het Commissariaat-generaal echter ontkende ooit een paspoort te hebben gehad. Voorts wijzigt hij zijn bekendheid met de documenten waarmee hij reisde, terwijl het algemeen bekend is dat passagiers op internationale vluchten herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Verzoeker toont dan ook niet aan wanneer hij zijn land verliet en of hij nog in Pakistan was toen de ingeroepen feiten zich voordeden.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat deze *“zonder meer stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut, zonder hieromtrent ook maar enige motivering te geven”* gaat hij wederom uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de motieven op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus geweigerd werd, tevens de weigering van de subsidiaire bescherming schragen.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c dient te worden vastgesteld dat indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (*Subject Related Briefing* “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”), inderdaad in bepaalde regio's verontrustend kan voorkomen, dit lokaal beperkt blijft en er kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen geenszins door de louter ongestaafde beweringen *“Dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Pakistan op grote schaal worden geschonden”* en *“Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker het slachtoffer zal worden van gewelddaden”*.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker roept een *“Tweede middel”* in dat is *“Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*.

5.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

5.2. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd reeds getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK